

глянето имъ отъ града, въ навечерието на освобождението (1877 г.).

Покойниятъ Василаки Поповичъ съ собственитѣ си очи е гледалъ какъ по заповѣдитѣ на дошлия въ града одрински владика сж били изтрошени съ чукъ „славянскитѣ“ надписи по мраморнитѣ плочи на сливенската черква „Св. Димитъръ.“

Думитѣ на Априловъ, „че днешниятъ Сливенъ е прѣнесенъ отъ близкия до него старъ градъ“, вѣроятно сж легнали върху събиранитѣ данни на Дукияди, който е идвалъ отъ Браила да събира старини за родния си градъ Сливенъ и за България въобще. Априловъ не е бивалъ въ Сливенъ, па и на едно мѣсто го смѣсва съ Свищовъ, а именно като твърди, че ромжнскиятъ градъ Александрия билъ основанъ отъ сливенци, вмѣсто свищовци.

„Останкитѣ на града, изъ който билъ прѣнесенъ днешниятъ Сливенъ, и до днесъ личели наблизко до него. Градътъ билъ заобиколенъ съ каменна стѣна и ималъ нѣколко укрѣпления. Днесъ (1841 г.) той разполага съ 100 чешми, 21 джамии, 3 християнски черкви, грѣцко училище и 20,000 ж. Произвежда цѣнни вълнени платове, бозовиятъ цвѣтъ на които е неизвѣстенъ по цѣла Европа и се дължи на качеството на сливенскитѣ води. Градътъ е важенъ и по папаиря си — най-голѣмъ въ цѣла Турция. Става на Спасовъденъ и привлича търговци отъ Азия и Европа. Градътъ е билъ прѣвзетъ на 31 юли 1829 г., а жителитѣ му сж се прѣселили въ Малка Влахия, дѣто построили градъ Александрия и отхвърлили прѣдложението на турското правителство да се върнатъ въ Турция.¹⁾“

Съ изключение житието на Ромила за патриарха Теодоси, дѣто Сливенъ за първи пжтъ се споменува въ старобългарската книжнина (между 1837 — 1346 г.), за града по-нататкъ до срѣдата на XVIII-я вѣкъ нищо не се чува въ домашнитѣ ни паметници. Пръвъ, който се обажда за него прѣвъ сжщия вѣкъ (1762), бѣ Паисий, но и то съ огледъ на миналото му при Асѣнъ II и патриарха Теодоси.

¹⁾ Априловъ, „Денница новоболгарскаго образованія. Одесса, 1841. I.“ Сливенци, както ще се види, основаватъ Берязка до Пloeщъ и по-голѣмата частъ на самия Пloeщъ, Браила и Болградъ.